בסוד שיח
To Live

"מסירות־נפש על־מנת ייהרג ואל יעבור!"

הנמרצות להלן ומא בישום שתך שיחות שרבי צבי יחזה והבן שק ובל שחה בעת העליה הראשונה לשטחון. והמחנה לנטין והמחלות הראשון של ארץ־ישראל מזרה בחשלה. והמבא כאן הקלה כאשר בא חילי צה"ל לשנות את הפעמנד לים.

מעניין לדעת איזו פרשנות אפשר לתת לדברי רבי צבי יחזה ובל הפתרונים בהתייחס "מסר רות נפש על־מנת ייהרג ואל יעבור".

והב שלמה אביעד שליט"א פרשנה את ההלכה ושך אחזה והחכמה רואה אדר ב"פחדי מוצים", כתב עת של ישיבת "פחת מוצים", גיליון 220, אדר א' התשס"ב.

וכך נפתנ והרבי קוק ובל אומר:

"זה לא יקרה דברים בסלים והפשלים. שפיחות והבלים נפשות והפשלה ביחס אלינה

פרסומי פרשות פעמים, שאלו דברים בסלים, אחזה פשפר לקיים? אינך אפשן, אחזה רק שליח הפר בבי יודע מי השקף שרצונך אבל זה לא יקרה. אין מה לדבר.

על מנת מסירות נפשו תבניכו אותי לבית המדרש, ואני אומרי, זה לא יקרה אלו דברים בסלים והפשלים. גם אם כל המפשלה האת תבוא לכאן, זה לא יפנה שום דבר. מפירות נפש על מנת ייהרג ואל יעבור זה ריק, חלפה של מחירה.

כל הבנות האלו, יש לה כוח רק בנוגע לדברים גלובליים, אקטנומיים, ריבי מפנפות – אם הביטחון מסביב לזה. אבל בדברי קיומנו מן השמיים, אנו אומרי מפנפים מפקיר בורא עולם, ולא מיפנפת. דברים בסלים, אין שום מפנפות לכל הדברים האר לזה.

ב"ה, השליח השלוח ר' ארץ שרון, שהי יפעל בהתנתקות, ולא שמחתיהם של אלה שבאים לגדר ריב, בשקם לבנות את ארץ אבותינו, לפציב אותה ולגדים אותה, בשקם שיהיה לזה שכל להר תפאר בארץ שרון והבולנו, האבל והבנדה והשר מן הקדושה לקיים את והשבה והאלוהית, והמפנ.

אין לזה שכל להתייחס לזה, להבין את זה. אני שים שאבדו כל בושה. היום והעולם בעיתון מכתב מקבצה מסדנטים מכאן והארשלים "אנו נ והיו שייכים למפל"ל אבל עכשיו אין לנו עניין עם אנשים שאבדו את בושתם.

אותו דבר כאן, בשקם שכל, בשקם להתפאר ב"ה בכך שאנחנו זוכים להקים לתשיה את ארץ בנפארנו הארץ נהלונו והצליחים בזה. בשקם להר בין את זה, להתפאר בזה, להביר בזה – אנשים אלה אבדו את בושתם, אין להם אלא להתביש בקטנות והזעזוקה שלהם.

מתוך קטנות, אין מבינים פרטנים פרטני פרטים מתוך גדלות, מתוך גדלות שלישית, גדלות רוחנית, וגדלות נבואית – שכל אלה הם אפלנו יחד. מתוך הכוח הגדלות שלנו, של נפש ישראל, שמצו נבנה וניפע והזה את ארץ אבותינו בכל הפובנים, בפובנו והיחני, בקודש הכולל, מתוך כך נפכה להבין יחד את כל מה שכל הפרטים. כשאנו רה הכנו, מתוך חלישה וקטנות, אין שייכות להר נהנות פרטנו, אין לה קיום, רק מתוך עז לאלוהים, גבורה פנימית והזה זו השפיע בתוכנו.

דברים בסלים של קטנות וחלישה שאינה שייכת להנהגת פרטנו. דברים בסלים, אפס־משהו. שלזו אותך שפשר לקניין) כדי להבניס אותי לבית המדרש – על מנת כן

הפנרשנים להלן ומא בישים שתך שיחות שרבי צבי יחזה והבן שק ובל שחה בעת העליה הראשונה לשטחון. והמחנה לנטין והמחלות הראשון של ארץ־ישראל מזרה בחשלה. והמבא כאן הקלה כאשר בא חילי צה"ל לשנות את הפעמנד לים.

מעניין לדעת איזו פרשנות אפשר לתת לדברי רבי צבי יחזה ובל הפתרונים בהתייחס "מסר רות נפש על־מנת ייהרג ואל יעבור".

והב שלמה אביעד שליט"א פרשנה את ההלכה ושך אחזה והחכמה רואה אדר ב"פחדי מוצים", כתב עת של ישיבת "פחת מוצים", גיליון 220, אדר א' התשס"ב.

וכך נפתנ והרבי קוק ובל אומר:

"זה לא יקרה דברים בסלים והפשלים. שפיחות והבלים נפשות והפשלה ביחס אלינה

פרסומי פרשות פעמים, שאלו דברים בסלים, אחזה פשפר לקיים? אינך אפשן, אחזה רק שליח הפר בבי יודע מי השקף שרצונך אבל זה לא יקרה. אין מה לדבר.

על מנת מסירות נפשו תבניכו אותי לבית המדרש, ואני אומרי, זה לא יקרה אלו דברים בסלים והפשלים. גם אם כל המפשלה האת תבוא לכאן, זה לא יפנה שום דבר. מפירות נפש על מנת ייהרג ואל יעבור זה ריק, חלפה של מחירה.

כל הבנות האלו, יש לה כוח רק בנוגע לדברים גלובליים, אקטנומיים, ריבי מפנפות – אם הביטחון מסביב לזה. אבל בדברי קיומנו מן השמיים, אנו אומרי מפנפים מפקיר בורא עולם, ולא מיפנפת. דברים בסלים, אין שום מפנפות לכל הדברים האר לזה.

ב"ה, השליח השלוח ר' ארץ שרון, שהי יפעל בהתנתקות, ולא שמחתיהם של אלה שבאים לגדר ריב, בשקם לבנות את ארץ אבותינו, לפציב אותה ולגדים אותה, בשקם שיהיה לזה שכל להר תפאר בארץ שרון והבולנו, האבל והבנדה והשר מן הקדושה לקיים את והשבה והאלוהית, והמפנ.

אין לזה שכל להתייחס לזה, להבין את זה. אני שים שאבדו כל בושה. היום והעולם בעיתון מכתב מקבצה מסדנטים מכאן והארשלים "אנו נ והיו שייכים למפל"ל אבל עכשיו אין לנו עניין עם אנשים שאבדו את בושתם.

אותו דבר כאן, בשקם שכל, בשקם להתפאר ב"ה בכך שאנחנו זוכים להקים לתשיה את ארץ בנפארנו הארץ נהלונו והצליחים בזה. בשקם להר בין את זה, להתפאר בזה, להביר בזה – אנשים אלה אבדו את בושתם, אין להם אלא להתביש בקטנות והזעזוקה שלהם.

מתוך קטנות, אין מבינים פרטנים פרטני פרטים מתוך גדלות, מתוך גדלות שלישית, גדלות רוחנית, וגדלות נבואית – שכל אלה הם אפלנו יחד. מתוך הכוח הגדלות שלנו, של נפש ישראל, שמצו נבנה וניפע והזה את ארץ אבותינו בכל הפובנים, בשקם והיחני, בקודש הכולל, מתוך כך נפכה להבין יחד את כל מה שכל הדברים. כשאנו רה הכנו, מתוך חלישה וקטנות, אין שייכות להר נהנות פרטנו, אין לה קיום, רק מתוך עז לאלוהים, גבורה פנימית והזה זו השפיע בתוכנו.

דברים בסלים של קטנות וחלישה שאינה שייכת להנהגת פרטנו. דברים בסלים, אפס־משהו. שלזו אותך שפשר לקניין) כדי להבניס אותי לבית המדרש – על מנת כן

אלול

"החמצ"ם אמר..."

הנאון רבי יעקב יוסף זצ"ל היה מביר פרשיים בירושלים, בשן ופריש ופיר פשיקה פרגליות לישנים, באשר יהודי בא לשרך בישאל לשנות לזה בא בעל שיפר קשה, שפ אליו והפיפר לו את הפיפות, בדי בשיפם לו שביכיר לשלול מפקיפה בשפב והיחני שם, שזה בבי רע.

רבי יעקב קיבל את הפיפות ובשע לאפרות הפיפ. משת פרפכות יבא לקראנו ועשרות אלפי אים ושפנשנו לקבל את פני ולשפוע על כיפם, וזא אכן פזה בשעה בגלאבת והקיפ. והעם באפ ריעה את והישיבה והאשונה והבזע פשיכת כשיפות הריה לשפוע, אבל בשפב לחפיר את פפיני לי חפנם את קולם, לא הזה שפוע לו. אפריעה בשפה פרום והשפבני ולא והשפנה לעפוק בהוכיות. פרוב ובעבר שפב בא בזקף רבי יעקב בשיפוק בבל בזע, ואל לפרש הר.

בשפת השבון הקצר – לפרות שפבר הקשה והפרות והשפים – כי יש שפוך לבית והכנסת, לשפוך את הפיפה הפלאדיק. כאשר הפרשים ופיבר בביכור, בא אלפים לשפוך את הפיפה של הרב הפי שפוק בשילו אבר לזה לינם שפוך ופיפה והפיפה פישה.

והעלוך על כגא לביפה, והא ואל לפער בקול רשר "הרשבים אשר בהלכות תשובה", ולשפוע שפא את הרבי הרשב"ם, והשפוק.

שב ובעיל "הרשבים אשר בהלכות תשובה", ושבא את והבקר. ביפה פעם שלישית, והקטע, והשה בקול בא. רבי יעקב עצבן שיפה. ביפה פעם רביעית, והפוק והשפוע קרא בקול אדיר "הר רימ", ועקן שבאלו בזה הרשב"ם אשר אבי, שהיינו פפרסם לנקר הדיפ בכל דורי הורה, שבאדני מה אפר והיפב"ם בהלכות תשובה ראו בא פפ פעם של הפרם הריני הגשה והה בפביכם, קפ פמני פיפר לזפור בתשובה פבקפר פיפר, בעיר בבחפם לעשות ולחקר "הנרגש והבבה בבי הנפרים, הכל קפל האלפים אפיני.

אפריה בכל מאפת והשתדיו לא הצליח לבביא לידי הפעודות כה בדלות כמו בפעם האפרונה לחייה (הגדעת קמוטר, ח"ב עמ' 583)

חטוף ואכול

הנאון רבי אברהם הבהן זצ"ל, רבה של שינבא, סיפר משל ששמע בשמו של הגאון רבי ישראל מסלאנט זצ"ל: מעשה בסוחר שבטע לירידי השנתי הגדול. שבועיים ימים בשך הירידי, ומכל העדים והעיירות נהרים הסוחרים למכור או לקנות. רוכשים הם בזול מלאי סחורות לשנה סולת, ועל ידי מתפרנסים הם בהחוץ.

רכש הסוחר סחורות למכין בירידי ולהחזירה בזת, ונשל שבו מעות לקנות סחורות שהן יתפרנסו בשנה הקרובה. יצא מעירו בשייה – ובדרך הפגישה לשיירות סוחרים רבים נוטפים. עגלות שפר נות וקרונות מלאו עשו דרכם למקום הירידי. בלילה נשו ללון באכסניית הרכים. בשפיפ קם הסוחר קדה מוקדם. ראשי בבר עליו, ושלושי נוקשות בבשערות עזה. לא אזינה בירידי, ובריו נשפך לדרכם והא נשאר באכסניה, ממתין לבוא הרשע. "אין מקום לבהלה", הרגיע הרשע, "כי שפעת בצירה". רשם הרשפות וביהו על מנחה. שבי האכסניים פעלו פעילות, והבפר שבעיים ימים הנשפעים בלילי. והא והעולה בשפטע כמה נוצע הוא לשלם עבור השהייה בשלון, רפי בקדי הרשפה ושחיר הערי שות. אך מה בידיו לעשות? אין את הברון, והנה נשפע קול השלוה וכל שבים מן הירידי בפנים צוהלות ובעגלות מלאות.

נבהל לאכסניה ושפע לראות מ"ש בקרה על השלטון, אך הוא באנה ועיניו ושלו רוממות. אבי לו, עזה יועב לשלם עבור השהיות שרכש ולא היה מקץ בידי לשפוך – ולא הצליח לקנות את הסחורות הנרצות לו לשנה הקרובה הירידי הגדול הפזים, ועליו לשוב לביפה עם חבי – הם ישובו למכס את והוודים והיובות מפרי מסחרם, והא ישב הנשיאים שפני עליו, ובית מסחרי ריקם. נזעזע הפודהה: "הרי אין אתה אפם בעכבך", ולא ולית דבעל מיפך הנשמות. איש לא יבוא אליך בטענות, לא ישיעך בעצלות שהולת ידי.

שתע, ושקע בהרהר לבי: "הנשמים של ובל הם מה לי אם לא יחשבני לעבד ולשיפה – למפי מה שב אני בידים היקות בן הירידי, עשים חכות וללא סחורה".

והנמשל: השלום הוא "ירי" עקב הא, בו ניתן לרכוש מצות בסחורה נפשם ולהחזירה הן עצום הרב אותו נפשם בעולם הבא, וניתן להשפיר בו מעלות בישיבה קלה חדשה בבה או בישיבים קלים יפר נמת נפש, שאין לנו מושג כמה נפרע לנו עבורן אך בשיעבא השמיים, יפציים לירידי: "הניעו שבים שנאבד אין לי בהן חפץ וקהלת יב, א, אלו יפות והמיפה שאין בהן אכות והעבד" (אבות פ"ב מ"ב הפרשים"א). בבוא השמיים יפציים הירידי וקיפא הבעבר כמה בפשפר על שלא "אפשר" מכל הבא לידי עשרות מבנים מאותו סוחר, שהפסיד אך הרק ירידי אחדי אחד, ואף הוא שלא באשמתו, רעם כל זה-לא מצא ניחומים ומרים שפיחות ראשו.

(מכתב יוסף, ח"ו ע"א)

"מה הוא רחום"

מעשה באברך שעיך והשבון נפשו. והל בהתעניות ושיעשים לשיק עזנותיו ובולש עד מאוד. שיקע בעבודות ומידה שפורה עד כדי שכבת הזרעיות נפשיו.

הרבים בבך הגאון הצדיק רבי שמואל הפינער זצ"ל, והביאו לפני זקן ראשי הישיבות הגאון רבי אריה לוין מלצי זצ"ל. שמע הגאון את פרטי הדברים, ואמר לאברך בקול תקיף "אם הפשמע את הפשמות והמיעות, תפסיק להשוב על הענר תניעיד מבט אל העניד – ודיני מקבל על עצמי את כל האחריך".

שמע האברך והיה לאדם אחר, ולילים נמנה על גדולי התורה בירושלים.

הביא הדברים לאזני אחד מיקירי קהנא רשפיר"א, ואמר: כבר היו דברים כשלה, מעיה כזה בא לפני הגה"ק רבי נחום מפערשעביל זצ"ל, בעל "באר פיניס", שהשיב בפחזה פחכם, שאלו בבו, הגה"ק רבי מרדכי מפערשעביל זצ"ל: "מהיכן נפלף בפעים כה רחמנות לעבל על עצמך. כל מה שאתה יהודי וזה"

נענה האב ואמר: "זה בפאיינו בפפעת עשה מן התורה לזולך אחר מיניעתו של הקדוש בריך הוא מה הוא רחום וחנון, אף אנחנו היה רחום וחנון (סוטה י"ד ע"א). ואם כן, מה הפרא בשפ עיך (שפעות לו, ז) – הריבים אף אנו לנעוב כך, ולשאות עזובם של הפכים בשמחה".

בזכות עץ החיים, ולא עמד ויפ"ב.

לזכות פ"עשה רבי הגרשים

schiftz@013.net.il

עיצוב גרפי